

pera anarsen: més, veyent el cambi que s' havia obrat en les faccions d' en Joanet, ab tal resposta, continuá ab dolorosa y creixenta excitació:

—Té recordas del anell de la mare, que tant jó estimava per lo que 'm significava? já no llú en mos dits, ¡já ha desaparecut per sempre! ¡Jó, jó sola ne tinch la culpa! ¡perdoneume, oh mare mia! jó sabre expiar ma falta: mon cor que tot just ara havia comensat á bategar joyosament; aquí 'l teniu; bé sé que tornarà á quedar ab la buydor que tant m' apena, però ¡vos ho vaig prometre y ho sabré cumplir. May, sens vostre anell n' acceptaré cap d' altre, y may, si no'l trovo, disfruitará mon cor de les dolces expansions del pur amor: lo primer vos ho prometí al rebre vostre derrer bés, lo altre vos ho he promés al padre vostre tresor: y cumpliré ma paraula ans quel cor quedí malmés....

Dit això, no poguent resistir tantes emocions al plegat, caygué sens coneixement, essent rebuda ab respectuosa sollicitud en los brassos d' en Joanet, qui sols al veurer lo perill de sa estimada, torná á la realitat dolorosa, de lo que fins á les hores li havia semblat solsament un terrible somni. En son pobre cor sangnós hi trová l' explicació de lo que no havia sapigut entendre.

La Mercé estigué alguns dias malalta y no torná á veure á n' en Joanet. Aquest, enterat de que l' anell havia desaparecut entre les mans d' una gitana un dia, en que, aquella, per curiositat, volgué sebrer qu' era alló da la *bonaventura* desapareque sens ni despedirse d' ella.

Abdós eran tan delicats en sos sentiments que no s' haurian permés cap entrevista en l' estat d' ánim en que 's trobavan, per no encendre més, un foch que la rahó els deya qu' era

necessari apagar. Ni l' un s' hauria atrevit may á demanar, ni l' altre hauria may acceptat.

.....

Aixis passaren llarga temporada.

No s' havian vist més; pero la flama encesa en llurs cors, en lleoli de debilitarse havia crescut extensament. Sens saberho mutuament, l' un vivia ab el recort de l' altre.

Quant un dia, al entrar la Mercé en sa cambra quedá agradablement sopada al veurer demunt de sa taula l' anell tant desitjat, y junt ab éll una tarjeta de son cosí ab aquestes soles paraules: «Per fi, y després de molt buscar l' eh trovat per casualitat á casa d' un anticuari».

La Mercé, folla d' alegria se posá l' anell y caygent de genolls en terra, benehi á sos pares y al bon Deu que aixis recompensava son sacrifici.

Al cap d' un moment, somrient, allargava la mà á n' en Joanet, qui, portant en el rostre pintat el contrast de passats sufriments y present ditxa, li havia preguntat carinyosament, presentantli l' altre anell:

—¿Y are, me l' acceptaràs?

SARA MARIA LLORENS.

**Conferencies íntimes donades per la Secció de Lletres del Institut Olotí. Tercera Conferencia, per don Salvador Sala; tema: L' aygua sòlida com agent desnuant y transportador.**

(Continuació).

Ademés d' aquestes esquerdes, n' hi ha unes altres que no tenen rès que veurer ab elles, tota vegada que po-